

ทุ่งทองทรัก

ตะวันลับเหลี่ยมหายตรงชายฟ้า
ความมืดหม่นเร้ารักชนทุกคราว

ลมร้อนโรยตัวไล้จับใบอ้อย
ธรรมชาติบาปกรรมดั่งหมื่นรักแถม

ฉันมาเยือนทุ่งทองแบบน้องพี่
จนวันร่ำอำลายังตราตรึง

แก้มสาวถูกคมอ้อยรอยเลือดจับ
แสบร้อนตากาลับเห็นวับไว

ความอ่อนหวานรานใจกลางไร้อ้อย
หอมตอกอ้อยอ่อนซึ่งตรึงอร่า

แล้วในคืนวันหนึ่งซึ่งสงบ
บทเพลงกลอนอ่อนไหวใครได้ซึม

เราเกี่ยวก้อยกับก้อยไว้อย่าง
ดาวเคียงดวงคู่กันเห็นไรไร

พี่บางเขนเย็นอำคำกั้น
หอมตอกอ้อยจางจางอยู่บางเบา

เหลือใจทองทาบทาเวหาหา
ฟ้ากำลังรอดาวคราวเดือนแรม

(เหมือนฝากรอยห่วงหวงทรงพวงแก้ม)
เหมือนภาพแต้มความหลังให้ยังซึ่ง

หวานไม่ตรึงมอบให้ในวันหนึ่ง
นี่คือวันคิดถึงซึ่งฤทัย

ฉันเผลอซบแก้มนิ่ม ... เธอยิ้มให้
อยากกลืนใจคายลงเพราะหลงตา

กลางเหงื่ออ้อยแก้มย้มพิมพ์ใบหน้า
เคลิ้มเคลิ้มว่าซึ่งแก้มคนแยมย้ม

คืนนี้พบข้างแรมหอมแก้มอ้อม
ไม่เท่าลิ้มแก้มหวาน ... สะท้านใจ

ไว้คิดถึง ไว้ฝันในวันใหม่
เหมือนฝากไฟส่องทางระหว่างเรา

เป็นคืนที่ทวนผันถึงวันเก่า
แว่วเพลง “เหงา” ฝากฟ้ามากล่อมใจ